

Arrest

nr. 99 724 van 26 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Argentijnse nationaliteit te zijn, op 19 december 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. VERSWIJVER loco advocaat A. DE POURCQ en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen op 19 februari 2012 het Rijk binnen en dienden op 21 februari 2012 een asielaanvraag in. Op 23 november 2012 werden de beslissingen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissingen.

1.2. De bestreden beslissing voor mijnheer R. M. (verzoeker) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u geboren in Abdago, Ghana. In 1998 verhuisde u naar Buenos Aires, Argentinië. In 2002 huwde u met uw huidige echtgenote in Ghana. Daarna verhuisde ook zij naar Buenos Aires. In 2006 verkreeg uw echtgenote de Argentijnse nationaliteit. In 2007 bekwam u eveneens de Argentijnse nationaliteit.

U huurde een groot huis waarvan u sinds enkele jaren twee kamers onderverhuurde aan B., S. en M.. B. was een Ghanees die afkomstig was uit hetzelfde dorp als u. U kende hem al uit uw kindertijd. S. en M. waren twee Nigerianen. Toen ze drie à vier jaar bij u inwoonden, kreeg u het vermoeden dat ze betrokken waren in drugshandel. Daar u uw gezin niet in gevaar wilde brengen, vroeg u hen het huis te verlaten. Ongeveer twee maanden nadat ze vertrokken waren, op 13 januari 2011, werd het drietal gearresteerd. Ze beschuldigden u er valselijk van de politie te hebben ingelicht over hun activiteiten. Regelmatig kwamen er bendeleden die nog op vrije voeten waren bij u langs om u te bedreigen. Aangezien ze na hun verhuis hun verblijfplaats niet hadden veranderd, zou de politie onderzoek zijn komen doen bij u thuis. De bende waarvan B., S. en M. lid waren, wilde niet dat er op het moment van het politieel onderzoek nog enig spoor zou zijn van de drugs. Ook u en uw gezin dienden te verdwijnen zodat jullie niet konden getuigen. Er mocht immers niemand meer zijn die informatie zou kunnen geven. Op 8 februari 2012 reisde u samen met uw echtgenote en twee kinderen op koste van de drugsbende van Buenos Aires naar Amsterdam. Daar stapten jullie over op een vlucht naar Stockholm. Na een verblijf van ongeveer tien dagen in Zweden reisde u met uw gezin naar België. Op 21 februari 2012 diende u een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: de Argentijnse paspoorten van u, uw echtgenote en uw kinderen, de Argentijnse identiteitskaarten van u en uw echtgenote, de geboorteaktes van uw kinderen, de stemkaarten van u, uw echtgenote en uw kinderen, uw huwelijksakte, uw huurcontract, betalingsbewijzen, twee krantenartikelen en een verklaring van uw vader in Ghana over uw problemen in Argentinië.

B. Motivering

Allereerst dient te worden vastgesteld dat u noch uw echtgenote feiten of elementen aanhalen waaruit zou kunnen blijken dat u Argentinië, het land waarvan u de nationaliteit draagt, verlaten heeft uit een gegronde vrees voor vervolging om redenen van ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep, zoals bepaald in de vluchtelingenconventie van Genève of dat u alsnog bij een eventuele terugkeer een dergelijke vrees dient te hebben. U verklaart problemen te hebben nd met een criminele organisatie die het op u en uw familie gemunt zou hebben. Dit betreft problemen van gemeenschappelijke aard, waarop de Vluchtelingenconventie niet van toepassing is. De vluchtelingenstatus kan u derhalve niet toegekend worden.

Het reëel risico op ernstige schade volgens de definitie van de subsidiaire bescherming dat u zou lopen bij terugkeer naar Argentinië hebben u en uw echtgenote doorheen de gehoren op het Commissariaat-generaal evenmin aannemelijk kunnen voorstellen.

Uit uw eigen verklaringen blijkt dat er met drugsbendes niet te lachen valt. Ze deïnen er niet voor terug om mensen te ontvoeren of te vermoorden, zo stelt u (zie gehoorverslag CGVS p. 5). U haalde hiervan tijdens het gehoor op het CGVS enkele voorbeelden aan. Zo worden de kinderen van arme Afrikanen ontvoerd. In ruil voor hun vrijlating dienen de ouders drugs te smokkelen of op hun eigen naam goederen naar Afrika te versturen waarin drugs verborgen zitten. Indien de drugs ontdekt worden zijn het bijgevolg de arme mensen die in de problemen geraken en niet de drugsbendes. Niemand kan hierover klacht neerleggen bij de politie aangezien zijn of haar kinderen dan gewoonweg zouden worden vermoord door de drugsbende (zie gehoorverslag CGVS p. 7). Volgens uw verklaringen zou de drugsbende van B. u ervan beschuldigd hebben dat u hen was gaan aangeven bij de politie. U werd gezien als een informant (zie gehoorverslag CGVS p. 8). Bovendien stond u op hetzelfde adres geregistreerd als B., S. en M.. Hierdoor zou de politie u ondervragen en zou u mogelijk informatie kunnen geven. Daarom kwamen leden van de drugsbende u thuis meermaals bedreigen en diende u uiteindelijk in februari 2012 het land te verlaten.

Er dient te worden opgemerkt dat er in uw relaas sprake is van enkele bevreemdende elementen, die ernstige vraagtekens oproepen bij de geloofwaardigheid ervan.

Ten eerste is het verwonderlijk dat u, ondanks het feit dat u zou kunnen fungeren als getuige in de rechtszaak tegen B., S. en M., enkel te maken kreeg met bedreigingen. Nochtans zouden drugsbendes zoals u beweerde niet terugdeinzen voor ontvoeringen en moorden.

Ten tweede is het opmerkelijk dat u meer dan een jaar na de arrestatie, ondanks de verschillende bedreigingen, toch op hetzelfde adres bleef wonen. Deze vaststelling ondermijnt de ernst van de bedreigingen en uw hiermee verbonden problemen. Indien u, zoals u verklaarde, wel meer dan tien keer door bendeleden in uw huis werd bedreigd (zie gehoorverslag CGVS p. 9), is het niet geloofwaardig dat u daar nog zo lange tijd bleef wonen. Zeker wanneer het gaat over drugsbendes die, zoals u verklaarde, voor niets terugdeinzen, is het niet aannemelijk dat u niet eerder uw huis verliet.

Ten derde verklaarde u dat u in februari 2012 het land moest verlaten omdat de drugsbende wilde dat het huis leeg zou zijn wanneer het onderzoek zou gevoerd worden. Volgens uw verklaringen moet men in geval van drugsdelicten eerst 4,5 jaar naar de gevangenis alvorens er een straf wordt bepaald (zie gehoorverslag CGVS p. 9). Aangezien er het eerste jaar na de arrestatie geen onderzoek wordt gevoerd, diende u uw huis niet eerder te verlaten. Vreemd genoeg moest u na een jaar plots wel het land verlaten. Dergelijke verklaring houdt geen steek. Het is niet geloofwaardig dat de politie een jaar lang na de arrestatie van leden van drugsbendes geen onderzoek voert en u dus ook geen potentieel getuige bent. Bovendien riep u de politie zelf verschillende malen omdat u bij u thuis bedreigd werd (zie gehoorverslag CGVS p. 9). Het is niet geloofwaardig dat een drugsbende die u bedreigt u verder met rust zou laten indien u de politie roept om melding te maken van deze bedreigingen. Evenmin is het geloofwaardig dat de politie dan louter uw naam zou noteren (zie gehoorverslag CGVS p. 9).

Ten vierde verklaarde u in de CGVS vragenlijst die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u zelf geen geld had om Argentinië te verlaten en dat de drugsbende daarom uw vliegtuigtickets betaalde (zie CGVS vragenlijst punt 3.5). Het is niet geloofwaardig dat een drugsbende vier vliegtuigtickets betaalt voor iemand die ze weg willen uit angst voor de informatie die deze persoon zou kunnen geven. Indien men u werkelijk zag als een informant, zoals u beweert, zou dergelijke moorddadige bende wellicht andere middelen hebben om haar doel te bereiken in plaats van uw reis te bekostigen.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de ernst van uw vrees en de geloofwaardigheid van uw verklaringen. De status van vluchteling of deze van subsidiaire bescherming kan u dan ook niet worden toegekend.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. De paspoorten van u, uw echtgenote en uw kinderen, de Argentijnse identiteitskaarten van u en uw echtgenote, de geboorteaktes van uw kinderen en de stemkaarten van u, uw echtgenote en uw kinderen bevestigen jullie identiteit en nationaliteit. Hieraan wordt evenwel niet getwijfeld. Uw huwelijksakte bevestigt uw burgerlijke staat. Ook deze stelt het CGVS niet ter discussie. Uw huurcontract en de betalingsbewijzen zijn een begin van bewijs dat u tot februari 2012 in Buenos Aires hebt gewoond. Dit wordt evenmin betwist. De twee krantenartikelen vermelden nergens uw naam en zijn bijgevolg geen bewijs van uw problemen. De verklaring van uw vader in Ghana over uw problemen in Argentinië tenslotte is louter een verklaring van uw vader en heeft geen enkele objectieve bewijswaarde.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.3. De bestreden beslissing voor mevrouw A. M. H. (verzoekster) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Argentijnse nationaliteit te bezitten en oorspronkelijk de Ghanese nationaliteit te hebben gehad. In 2002 huwde u met uw echtgenoot A. M. H. (O.V. 6.962.688) in Ghana. Daarna verhuisde u naar Buenos Aires, waar uw man reeds lange tijd woonde. In 2006 verkreeg u de Argentijnse nationaliteit.

Uw man huurde een groot huis waarvan hij sinds enkele jaren twee kamers onderverhuurde aan B., S. en M.. Toen ze drie à vier jaar bij jullie inwoonden, kreeg uw man het vermoeden dat ze betrokken waren in drugshandel. Daar uw man zijn gezin niet in gevaar wilde brengen, vroeg hij hen het huis te verlaten. Ongeveer twee maanden nadat ze vertrokken waren, op 13 januari 2011, werd het drietal gearresteerd. Ze beschuldigden jullie er valselijk van de politie te hebben ingelicht over hun activiteiten. Regelmatig kwamen er bendeleden die nog op vrije voeten waren bij u langs om jullie te bedreigen. Aangezien ze na hun verhuis hun verblijfplaats niet hadden veranderd, zou de politie onderzoek zijn komen doen bij jullie thuis. De bende waarvan B., S. en M. lid waren, wilde niet dat er op het moment van het politieonderzoek nog enig spoor zou zijn van de drugs. Ook u en uw gezin dienden te verdwijnen zodat jullie niet konden getuigen. Er mocht immers niemand meer zijn die informatie zou kunnen geven. Op 8 februari 2012 reisde u samen met uw man en twee kinderen op koste van de drugsbende van Buenos Aires naar Amsterdam. Daar stapten jullie over op een vlucht naar Stockholm. Na een verblijf van ongeveer tien dagen in Zweden reisde u met uw gezin naar België. Op 21 februari 2012 diende u een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: de Argentijnse paspoorten van u, uw echtgenoot en uw kinderen, de Argentijnse identiteitskaarten van u en uw echtgenoot, de geboorteaktes van uw kinderen, de stemkaarten van u, uw echtgenoot en uw kinderen, uw huwelijksakte, uw huurcontract, betalingsbewijzen, twee krantenartikelen en een verklaring van uw schoonvader in Ghana over jullie problemen in Argentinië.

B. Motivering

Uit uw asielrelaas blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op de motieven ingeroepen door uw echtgenoot. Gezien er ten aanzien van uw echtgenoot een weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling werd genomen en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan er ook in uw hoofd niet worden gesteld dat u in Argentinië een risico loopt zoals begrepen onder de Conventie van Genève en hebt u ook niet aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Deze beslissing luidt als volgt:

[Het onderdeel motivering uit de bestreden beslissing wordt integraal hernomen en verder wordt besloten:]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekers voerden de schending aan van “art. 1A § 2 Vluchtelingenconventie alsook van art. 48/3 vreemdelingenwet”, van “art. 48/4 vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht en van de materiële motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel”.

2.2.1. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissingen gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekers werden gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kregen hun asielmotieven uiteen te zetten, hun argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken konden neerleggen en zich konden laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van hun keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekers kregen bovendien de kans om in hun vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden. Waar verzoekers verwijzen naar het arrest van 22 november 2012, C-277/11, van het Hof van Justitie kan hieruit niet worden afgeleid dat de commissaris-generaal verplicht is onderzoek of navraag te doen in het land van oorsprong van de verzoekers. Voorts heeft zowel de Dienst Vreemdelingenzaken als het CGVS verzoekers gevraagd naar alle documenten en andere elementen ter ondersteuning van hun asielaanvraag. In zover verzoekers met dit arrest willen wijzen op de verplichting om de asielzoeker te horen, kan slechts vastgesteld worden dat dit *in casu* voor beide verzoekers correct is gebeurd.

3. Bij de aanvang dient erop gewezen te worden dat verzoekers zowel de Argentijnse als de Ghanese nationaliteit bezitten. Verzoeker heeft reeds op het CGVS bevestigd de Ghanese nationaliteit te hebben. Verzoekster verklaart op de Dienst Vreemdelingenzaken dat ze pas acht jaar geleden naar Argentinië vertrokken is en slechts een klein beetje Spaans spreekt. Verzoekster stelt ter terechtzitting dat ze 27/28 jaar was toen ze met een Ghanees paspoort naar Argentinië migreerde om te huwen. Verzoekster bevestigt ter terechtzitting de Ghanese nationaliteit te hebben wat gezien haar verklaringen niet enkel aannemelijk, maar ook logisch is.

Het principe van internationale bescherming als surrogaat en laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationale bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst, enerzijds de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de vreemdelingenwet. De asielaanvraag dient *in casu* dan ook te worden afgewogen naar de beide landen van nationaliteit.

4. Nopens de status van vluchteling

4.1. Verzoekers werpen de schending van artikel 48/3 vreemdelingenwet op, doch voeren geen enkel verweer dienaangaande. Uit het administratief dossier blijken evenmin elementen die erop kunnen wijzen dat verzoekers noch Ghana, noch Argentinië hebben verlaten omdat zij er vervolging vrezen omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 195, vermelde redenen, te weten ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. De commissaris-generaal oordeelde terecht dat de feiten van gemeenschappelijke aard zijn en verzoekers niet aannemelijk maken vervolging te vrezen in de zin van de Conventie van Genève.

4.2. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

5. Nopens de subsidiaire bescherming

5.1. Aangezien verzoekers een dubbele nationaliteit hebben, dienen ze aan te tonen dat ze geen bescherming kunnen vinden in zowel Argentinië als Ghana, *quod in casu non*.

5.2. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers hun verklaringen voldoende zijn om hun vervolging door een drugsbende geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Uit vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt overigens dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de vluchtelingen bij de Verenigde Naties geen juridisch bindend karakter heeft, maar enkel als aanbeveling dient en bijgevolg geen afdwingbare rechtsregels bevat (RvS 9 juni 2005, nr. 145.732; RvS 1 december 2011, nr. 216.653). Hetzelfde geldt voor de nota over de bewijslast van het UNHCR.

5.3. Verzoekers hadden geen problemen in Ghana. Verzoekers voeren thans geen ernstige elementen aan (gehoor verzoeker p. 2, gehoor verzoekster p. 2), tenzij ze bij hun terugkeer naar Ghana problemen krijgen met de familie van B., wat echter ongeloofwaardig wordt geacht, zoals blijkt uit hetgeen volgt. Verzoekers bewering inzake tribale merktekens overtuigt evenmin. Daargelaten dat niet wordt aangetoond dat dergelijke merktekens *in casu* onder het begrip "ernstige schade" vallen, adstrueren verzoekers op geen enkele wijze dat dergelijke tribale traditie momenteel nog onverkort zou gelden, dat de vader van de familie zich hiertegen niet kan verzetten, of dat alternatieve regelingen onmogelijk zijn. Verzoekers tonen dan ook inzake Ghana geen vervolging of reëel risico op ernstige schade en dus geen noodzaak aan internationale bescherming aan, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit volstaat op zich om de asielaanvraag af te wijzen.

5.4. Volledigheidshalve kan worden gesteld dat de commissaris-generaal niet verplicht is om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn. Verzoekers trachten in het verzoekschrift de bewijslast om te keren door te stellen dat de commissaris-generaal *in casu* verplicht is om bijkomend onderzoek te doen naar het optreden van drugkartels in Argentinië, meer specifiek Buenos Aires, en de gevolgen daarvan op individuele burgers; de manier waarop en het tijdsbestek waarbinnen strafrechtelijke onderzoeken in Argentinië, wat drugzaken betreft, afgehandeld worden; de corruptie binnen de politionele diensten en de afhandeling van klachten van burgers, mogelijke getuigen inzake criminele feiten. Echter verzoekers leggen geen nuttige elementen voor die de waarachtigheid van hun relaas kan aantonen. Verzoeker en verzoekster hebben tijdens het gehoor de mogelijkheid gehad om alle feiten te vertellen (gehoor verzoeker p. 8, gehoor verzoekster p. 2). Verzoekers zijn verantwoordelijk voor hun eigen verklaringen en dienen de lacunes in de objectivering van het relaas toe te lichten, wat niet het geval is.

5.4.1. Verzoekers verklaringen zijn immers ongerijmd waar hij enerzijds beweert vervolging te vrezen van een dermate gewelddadige drugsbende die mensen ontvoert en vermoordt (gehoor verzoeker p. 5, gehoor verzoekster p. 2), terwijl anderzijds uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers het zwijgen niet werd opgelegd om hun getuigenis te verhinderen, te meer verzoekers na elke bedreiging ook met de politie contact namen (gehoor verzoeker p. 9). Verder is evenmin redelijk aan te nemen dat verzoekers meer dan een jaar lang na de arrestatie in het huis blijven wonen wanneer de drugsbendeleden op 20

februari 2011 zouden geprobeerd hebben verzoekster te verkrachten (vragenlijst verzoekster 3.5, gehoor verzoeker p. 8, p. 9, gehoor verzoekster p. 2) en verzoeker op zijn knie geslagen hebben (vragenlijst verzoekster 3.5), dan wel gemarteld hebben (vragenlijst verzoeker 3.5), dan wel onder vuur zouden genomen hebben (gehoor verzoekster p. 2) – waarbij deze inconsistente verklaringen dan weer tegenstrijdig zijn met het verzoekschrift waarbij enkel wordt gesproken van de fysieke confrontatie van verzoekster – en indien ze nadien nog meer dan tien keren thuis bedreigd zouden zijn geweest door dergelijke bende. Verder verklaarde verzoeker dat de politie was langsgesproken in het kader van het onderzoek, dat verzoekers de drugshandelaars toen moesten identificeren (gehoor p. 5), zodat de Raad niet inziet waarom het huis na meer dan een jaar na de feiten wanneer de sporen al lang uitgewist zijn, plots leeg moet gemaakt worden (gehoor p. 8, p. 9). Ten slotte wordt evenmin toegelicht waarom de drugsbende vier dure vliegtuigtickets betaalden voor verzoekers hun vertrek naar Europa (verklaring verzoeker 34, verklaring verzoekster 34, vragenlijst verzoeker 3.5) wanneer ze verzoekers naar het leven stonden op verdenking van de politie geïnformeerd te hebben inzake de arrestatie van het drietal en nadat verzoekers nog diverse malen contact opgenomen hebben met de politie inzake de bedreigingen. Evenmin kan worden ingezien waarom verzoekers een dergelijke schenking zouden aanvaarden tenzij ze geen problemen vreesden met de schenkers. Verzoekers hun relaas is op verschillende kernaspecten ernstig inconsistent, onaannemelijk en ongeloofwaardig.

5.4.2. Aldus kan volstaan te concluderen dat de door verzoekers aangehaalde feiten ongeloofwaardig zijn, zodat verzoeksters problemen die hieruit afgeleid zijn evenmin kunnen overtuigen, met name het verlies van haar kind naar aanleiding van de fysieke bedreiging van de bendeleden. Daarbij staat verzoekster geen ziekenhuisverblijf terwijl hiervoor geen reden wordt gegeven.

5.4.3. Daar waar verzoekers menen dat hun vervolging wel degelijk ernstig genoeg was om het land te verlaten, gaan zij eraan voorbij dat het niet geloofwaardig is dat zij meer dan een jaar lang op hetzelfde adres zouden blijven wonen zijn en aldus niet gepoogd hebben om vroeger aan de bedreigingen te ontsnappen, te meer zij als beweerde indirecte getuigen ook met hun leven werden bedreigd, zodat allesbehalve aannemelijk is dat zij een dergelijk risico zouden willen lopen hebben door op hetzelfde adres te verblijven. Verzoekers verblijf ter plaatse ondergraaft hun vrees op fundamentele wijze, zoals tevens het feit dat verzoekers enkel bedreigd werden, wat evenmin geloofwaardig is gezien het door verzoekers geschetste profiel van de drugsbende en het risico dat verzoekers voor deze drugsbende uitmaakten. Overigens is het verzoekschrift op zich tegenstrijdig daar waar er wel en niet gesproken wordt van fysiek geweld of aanvallen.

5.4.4. Eveneens blijkt dat verzoekers een beroep konden doen op de Argentijnse politie. De drie drugshandelaars werden gearresteerd en de politie kwam langs inzake de andere klachten. Bijgevolg kan geenszins gesteld worden dat de Argentijnse autoriteiten onwillig of onkundig waren om verzoekers bescherming te bieden. Het is immers niet omdat er geen onmiddellijke resultaten zijn, dat de onderzoeken niet gevoerd worden. De bescherming die de nationale overheid biedt, moet daadwerkelijk zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden, noch is ze resultaat gebonden. De door verzoekers aangebrachte feiten zijn dan ook niet voldoende om het ontbreken van nationale bescherming te kunnen aantonen. Overigens stelde de commissaris-generaal in deze terecht vast dat niet geloofwaardig is dat indien verzoekers dergelijke bedreigingen en fysieke agressies ondergingen, de politie niet meer dan verzoekers naam noteerden (gehoor verzoeker p. 9). Waar verzoekers nog dieper ingaan op de tijd die justitiële procedures kunnen nemen, merkt de Raad op dat het niet geloofwaardig werd geacht dat verzoekers pas een jaar na de feiten het huis zouden moeten ontruimen, gezien zij volgens hun verklaringen al in een eerder stadium ondervraagd waren. Aldus is een politieel onderzoek gebeurd waar verzoeker overigens zelf naar verwijst (gehoor p. 5).

5.4.5. In zover verzoeker zelf uit bepaalde internetrapporten citeert en verwijst naar een in de media bekend geval, benadrukt de Raad dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

Verzoekers beperken zich verder tot het herhalen van het asielrelaas en het tegenspreken en ontkennen van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het maken van ongefundeerde beschuldigingen naar het CGVS (*“De vaststelling dat het CGVS dit verhaal niet als voldoende geloofwaardig bestempelt, is grotendeels het gevolg van een gebrek om zelf informatie in te winnen”*), het voeren van een hypothetisch verweer (*“Indien zich het omgekeerde had voorgedaan”*), het geven van – voor zover al waarachtig – niet pertinente toelichtingen in het kader van dit asielrelaas (de door de Procureur aangebrachte wijzigingen) en het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses, maar laten na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekers weerleggen dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake hun nood aan internationale bescherming omwille van de situatie in Argentinië, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissingen.

Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissingen overeind. De Raad benadrukt hierbij dat de bestreden beslissingen moeten worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissingen opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

5.5. Verzoekers tonen niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5.6. Ten slotte vragen verzoekers de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvragen heeft besloten. Verzoekers maken geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij niet aantonen dat de gegrondheid van hun asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, noch zelf ernstige elementen en/of objectieve informatie aanvoeren waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

5.7. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK